

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiae S. Thomae Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Secundum

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

De pœna sacrilegij. 4

urn:nbn:de:hbz:466:1-38762

Utrum pœna sacrilegij debeat esse pecuniaria? 528

AD quartum sic proceditur. Videtur, quod pœna sacrilegij non debeat esse pecuniaria. Pœna enim pecuniaria non solet imponi pro culpa criminali. Sed sacrilegium est culpa criminalis: unde capitali sententia punitur secundum leges ciuiles. Ergo sacrilegium non debet puniri pœna pecuniaria.

¶ 2. Præterea, idem peccatum non debet duplici pœna puniri: secundum illud Nahum. 1. Non conforget duplex tribulatio. Sed pœna sacrilegij est excommunicatio: maior quidem si violentia inferatur in personam sacram, vel si aliquis incendat vel frangat Ecclesiam: minor autem in alijs sacrilegijs. Ergo non debet sacrilegium puniri pœna pecuniaria.

¶ 3. Præterea, Apostolus dicit 1. ad Thessalon. 2. Non fuimus aliquando in occasione auaritiæ. Sed hoc videtur ad occasionem auaritiæ pertinere, quod pœna pecuniaria exigatur pro violatione rei sacræ. Ergo non videtur talis pœna esse conueniens sacrilegij.

S E D contra est, quod dicitur * 17. questione quarta, Si quis contumax vel superbus fugiuium seruum de atrio Ecclesiæ per vim abstraxerit, non-gentos solidos componat. Et ibidem postea † sub-dicitur, Quisquis inuentus fuerit reus sacrilegij, tri-ginta libras examinati argenti purissimi componat.

R E S P O N D E O dicendum, quod in pœnis infligendis duo sunt consideranda. Primò quidem æqualitas, ad hoc quod pœna sit iusta: vt scilicet in quo quis peccat, per hoc torqueatur, vt dicitur Sapient. 11. Et hoc modo conueniens pœna sacrilegi, qui sacris iniuriam infert, est excommunicatio, per quam à sacris arcetur. Secundò autem consideratur utilitas. Nam pœnæ quasi medicinæ quædam infliguntur, vt his terribi homines à peccando desistant. Sacrilegus autem qui sacra non reueretur, non sufficienter videtur

17. q. 4. c.
si quis cō
sumax.
17. q. 2. c.
quisquis
inuentus.

videtur à peccando arceri per hoc, quòd sacra ei interduntur, de quibus non curat. Et ideo secundum leges humanas adhibetur capitis pœna: secundum vero Ecclesiæ statuta, quæ mortem corporalem non infligit, adhibetur pœna pecuniaria, ut salutem pœnis temporalibus homines à sacrilegijs reuocentur.

Ad primum ergo dicendum, quòd Ecclesia mortem corporalem non infligit, sed loco eius infligit excommunicationem.

Ad secundum dicendum, quòd necesse est duas pœnas adhiberi, quando per vnã non sufficienter reuocatur aliquis à peccando. Et ideo oportuit supra pœnam excommunicationis adhiberi aliquam temporalem pœnam ad coercendum homines qui spiritualia contemnunt.

Ad tertium dicendum, quòd si pecunia exigeretur absque rationabili causa, hoc videretur ad occasionem auaritiæ pertinere. Sed quando exigitur ad hominum correctionem, habet manifestam utilitatem: & ideo non pertinet ad occasionem auaritiæ.

QVÆST. C.

De Simonia, in sex articulos diuisa.

D Hinc considerandum est de simonia.

¶ Et circa hoc quærentur sex.

- ¶ Primo, quid sit simonia.
- ¶ Secundo, vtrum liceat pro sacramentis pecuniam accipere?
- ¶ Tertio, vtrum liceat accipere pecuniam pro spiritualibus actibus.
- ¶ Quarto, vtrum liceat vendere ea quæ sunt spiritualibus annexa?
- ¶ Quinto, vtrum solum munus à manu faciat simoniacum, an etiam munus à lingua & ab obsequio?
- ¶ Sexto, de pœna simoniaci.